

מתוך הספר ילקוט גאולה ומשיח – פרשת שמות

א, א – ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו

[תוכן: רמז בפסוקים, להקץ בשנת תקנ"ז (ולהעיר שהוא שנת הדפסת ספר תניא קדישא) – והגאולה לא תהי' ע"י יסורים וחבלי משיח.]

א. איתא במדרש שביקש יעקב לגלות הקץ ונסתם ממנו. כבר כתבתי בשם זוהר חדש (פרשת וישב דף לו ע"א) בשנת תקנ"ז² (יהי' הקץ ו)ינהיר רב"ה לישראל, והנה יעקב אבינו ע"ה ביקש לגלות הקץ, על כרחך הקץ של בעתה, דהא הקץ של אחישנה הוא תלוי באם זוכין, אלא רצה לגלות הקץ של בעתה.

והנה אמרו הקדמונים לא זכה בעתה גימט' תק"מ, והוא כמ"ש בזוהר חדש דאחר תק"מ יתער פורקנא ושאר ל'אנהרא זעיר ועיר עד י"ז שנין, וז"ש ביקש יעקב לגלות הקץ, תיבות לגלות עם הכולל גימט' ע"ת, שהוא קץ של בעתה, ואמרו ונסתם, זהו הקץ של תקנ"ז, גימט' ונסתם עם הכולל, דאז מפורש בזוהר חדש דאז אחר י"ז שנין יתער הקב"ה טבאן סגיאין על ישראל, וז"ש ונסתם זהו הקץ. ויש לרמז במה שאיתא בזוהר חדש פרשת כי תבוא

ששלח רשב"י ע"י יונה אשגח ודייק בתוכחה דוכתא בישא מכולהו משם אתגלייא פורקנא ע"ש, הנה בפסוק ונסתם ואין רודף הוא דוכתא בישא מכולהו ז' ונסתם גימט' עם הכולל תקנ"ז, ואז ואין רודף, אם כן גם בתוכחה ראשונה נרמז בחינה ז' שהוא גרוע מראשונות, נרמז הגאולה גם בתוכחה שנית בפסוק והי'ו חיך תלואי"ם ששם דוכתא בישא מכולהו גמט' עם הכולל תקנ"ז. (גנזי יוסף פרשת ויחי)

במדרש ואלה שמות בני ישראל על שם גאולה נזכרו כאן. והנה כל השבטים דורש במדרש על גאולה שעברה ויוסף דורש על גאולה העתידה, כמ"ש והי' ביום ההוא יוסף ה' שנית וגו', וזה הגאולה נעשית בכל דור בכל שנה שמזכירים פרשה כל השבטים, וז"ש רש"י להודיע חיבתם שנמשלו לכוכבים, כשם שהכוכבים אינם נראים ביום וכשיגיע זמנם בלילה מאירים מאוד, כך הנשמות העשוקים אף שהם בחושך בתוך הקליפות אפילו הכי גיעו זמנם לצאת ויכנסו בגופים קדושים ויזהירו מאוד. וז"ש רש"י שמוציאם מהיין מהקליפות, ומכניסם בג"ע לכנוס בגופות קדושות, וז"ש רש"י במספר, שהם מזהירין ומאירין ברקיע כשעולין עם הצדיק כנ"ל, ומספר לשון ספיר.

ועל זה רמז הכתוב ויקם מלך חדש, גימט' תקנ"ה, הוא הרמז הכתוב בזוהר חדש תקנ"ז (שכתבתי לעיל בפרשת ויחי), והאחת שיותר על תקנ"ז הוא רמז לאלף החמישי, והנה רמז ברור הוא דכתיב כי ניחם ה' א"ת ציו"ן גימט' תקנ"ז. וכתב בספר כ"מ בדבור המותחיל וז"ל מכל האמור בדברי סבא קדישא יצא לנו טעם מספיק לאורך גלותינו, שודאי ניכה החוב באריכת הזמן ולא יהי' צרות אז ולא ימות משיח בן יוסף, ומה שאמרו ייתי ולא אחמיני' מרוב הצרות שיהי', היינו אם הי' בא בזמן אחישנה בימי האמוראים, אבל בזמנינו יהרימי' דייתי ואחמיני' כי זה בעתה שגילה רשב"י בזוהר חדש עכ"ל והיינו הרמז הנ"ל.

וזש"ה ויקם מלך חדש, אם אז יהי' הגאולה ויהי' אשר לא ידע את יוסף, ידע הם היסורים כמ"ש ויודע בהם אנשי סוכות, ולא יהי' יסורים וחבלי משיח, וזהו רמז כי אם מאס מאסתנ"ו גימט' תקנ"ז וכן"ל, יהי רצון שיבא במהרה בימינו אמן.

גנזי יוסף³ - תלמיד הרב המגיד ממעזריטש

3 ר' יוסף בלאך ז"ל.

1 מובא בילקוט משיח וגאולה עה"ת פ' בחוקותי סי' קפא. מובא שם דיוסף הצדיק הי' נפרד מאביו יעקב כ"ב שנים, ועשרה מהשבטים מכרו אותו, ועשר פעמים כ"ב הוא מאתיים ועשרים (220=20x10). ובפרשת בחוקותי כתוב על גלות האחרון (ויקרא כו, יח) "שבע על חטאתיכם", ושבע פעמים מאתיים ועשרים הוא אלף תק"מ (1440=220x7), וזה יהי' גמר גלות האחרון. ואח"כ מתחיל להתנוצץ ומרומז בפסוק דיוסף הי' בן שבע עשרה שנה בגי' טוב דאז הסתיים החוב דמכירת יוסף. ואלף תק"מ + ו"ז הוא ה'תקנ"ז, עיי"ש.

2 להעיר שבשנה זו נדפס לראשונה ספר תניא קדישא. וראה זהר ח"ג פ' נשא (ברע"מ - קכד, ב), ד"בגין דעתידין לישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הוהר" - היינו פנימיות התורה - "פוקן ב"י מן גלותא ברחמי כו". ועיין לקוטי שיחות חלק ג ע' 873, הערה 7 דהתגלות תורת החסידות צריך להיות באופן דהפעה דוקא, וז"ל: כדיוק ה' בתקוני זוהר (ת"ו בסופו) דברי אליהו הנביא מבשר הגאולה מגלותנו זה (להשב"י): כמה ב"נ לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד אתגלי' לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא ונגינא וקראתם דרור בארץ גו'. ובכסא מלך שם ביאר והדגיש: בדרא בתראה דוקא קרוב לימות המשיח כו' (אף אשר) זה כמה מאות שנים שנתגלה כו' (כי הלימוד צ"ל דוקא באופן של) יתפרנסון כו' יפורשו מאמרו העמוקים בהקדמות שגילה האר"י זלה"ה כו' שיבינו כו' כי הלימוד גירסא בעלמא הגם שיש לו שכר טוב כו' עכ"ל הסגולה דבגינ' וקראתם דרור היא כשיתפרנסון וילמדו פירושי המאמרים כו'. — ראה ג"כ הקדמת הרח"ו לשער ההקדמות. עכ"ל.

(עיין ילקוט משיח וגאולה עה"ת פ' וישלח סי' קס"ד. המו"ל).

המשך ביאור למס' שבת ליום רביעי עמ' א

כגורגרת, כאן הדבר שונה, ומדובר בג' דא"בא - שכבר יש בבית פחות מכביצה אוכלין, והיא - וכזית זה שורק משלימו בהנחתו לשיעור כביצה, ובהנחה זו נהיו ראויים לטמא, ונסתפק מאי - מה הדין, האם מדרממרה לענין מומאה - מתוך שחשובה זריקה זו שעל ידה האוכלים מצטרפים לשיעור כביצה לטמא, נחשבת גם שיש בה שיעור להוצאה בשבת, ומייתיב נמי - וחייב גם לענין שבת כאילו יש בו שיעור כגורגרת לחייב על הוצאתו, או דילמא - שמה נאמר, שכל חיוב לענין מלאכות שבת במאכלים, שיעור כגורגרת דוקא

9 פְּעִינָן - צריכים כדי לחייבו.
10 רב נחמן פרשט את הספק: אָמַר לִיָּה רב נחמן לרבא, תְּנִיתוּהָ - שנינו
11 זאת בברייתא, אָבָא שְׂאוּל אָמַר, שְׁתֵּי הַלֶּחֶם וְלֶחֶם הַפְּנִים, שִׁיעוּרָן
12 להתחייב על הוצאתם בשבת מן המקדש לרשות הרבים כְּגִרְגֵרָתָא.
13 וְאֵמָא - מדוע שיעורם כגורגרת, הרי מחשיבים פחות מכשיעור
14 בשבת משום שהוא חשוב לענין איסור אחר הבא עמו, ואם כן לִימָא,
15 מְדַלְעֵנָן פסול